

Έκανε να κοκκινίσει, όταν τον ρώτησε αν δεν έχει καιμιά φίλινα δούλα...

'Ετσι, έπειτ' απ' όλα αυτά, τ' άνοιξιάντο εκείνο πρωί, τ' άμάξι της κ. Μπράντσου με τ' άσπρα άλογα, έστριψε τη γωνία του δρόμου και τράβηξε, χωρίς έπιδάτι, προς τον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό. Έφτασε στο σταθμό την ώρα πουφτανε και τ' άσπρα. 'Απ' ένα βαγόνι πήδησε έξωατα ένας νέος, ο έξάδελφός της γήρος-ύπολογαγός τώρα. Κατέβηκε από τη θεία του, άναγνώρισε τ' άμάξι, πλησίασε, χαϊρέτισε τ'ό Στέφαν και μπηκε μέσα. Μετά δέκα λεπτά ή άμαξα σταματούσε μπροστά στη μαριμαρίνη είσοδο της Λίνας Μπράντσου. 'Η Λίνα ήταν από τα παρόμοια. 'Ο Γιόχαν, ζωηρός-ζωηρός, πήδησε κ' εύλιγισια από τ' άμάξι κ' άνέβηκε άργά τ' σκαλοπάτια.

Μιά ώρα μετά την άφιξη του Γιόχαν, ή καιμαίερα έλαβε έντολή να έτοιμάσει τ'ο μεσημερινό δομάτιο για τόν κύριο ύπολογαγό. Είχε ένός μηνός άδεια και θά την περνούσε στή; έξάδελφός του.

Τήν έπομένη ή Λίνα και ο έξάδελφός της; κατέβηκαν στον κήπο. 'Ο περιβολάρης τούς έκοψε τριαντάφυλλα. Φέραν βόλτα σ' έλον τόν κήπον και, περνώντας από τούς σταθμούς, ή Λίνα είδε τ'ό Στέφαν να κάθεται μπροστά στην πόρτα. Τόν καλημέρισε με τ' δ-νοιά του. 'Εκείνος ύποκλήθηκε.

Θά είχαν περάσει ώς-δεκατέντε μέρες από την άφιξη τού Γιόχαν. 'Ηταν Κυριακή άπόγευμα όταν ή καιμαίερα είδοποισε τ'ό Στέφαν ναξεί έτοιμο τ' άμάξι για τούς κυριούς. Λίγο πριν πέσει ο ήλιος, ή Λίνα άμοιροστέθη από κάθε άλλη φορά μέσα στη μέση της, τουαλέττα, άνέβηκε σ' άμάξι, σπρωδιωμένη απ' τόν Γιόχαν.

Ξητέθηκαν από έξωκιό ρεστοράν τ'ο «Ζωοκλαδίου». 'Η Λίνα, άνοι-ώντας σ'ό υπαίτιο τού Γιόχαν, υπήρξε στην άδωστα τ'ο έστατοριού. 'Ο Στέφαν, άφοσ' πεποισθήθηκε τ' άλοιά του κάθισε σ' έναν ξύλινο μάγκλο της άλλης και παράγγειλε μιá μπίρα. Πέρασε πλέον από μιá ώρα. Είχε άρχισει να νυχτώνει, όταν ή Λίνα πρόβαλε μόνη στην έξώπορτα και σίμοσε τ'ό Στέφαν.

Τσίμησες τίποτα, Στέφαν... τόν ρώτησε με την κελαιδίστη φωνή της.

'Εκείνος άνασήκωσε τά μάτια σάν ήλιθως, σάν μεθινομένος. Δεν είχε πειε παρά μιá μπίρα, κ' όμως είχε την έκφραση άνθρώπου ποιμένο. Κύνταξε τη Λίνα άμλητρες. Τά χείλη του σάλεσαν να πούν κάτι, μ'ό δέν άκούσθηκε ούτε άγχα. 'Η Λίνα άνοιμήσθη τά δυό της χέρια στους ώμους του και τούπε με χαϊδευτική φωνή:

— Κοντάπιδο... Σήρω απ' αϊτού... 'Ετοίμασε να φύ-γομαι.

Ένώ γυφάτα στο μέγαρο της Καίσεροστράσε, ένας κόμπος έπνιγε τ'ο λαμό τ'ό Στέφαν. Μιά θλίψη βάραινε την καρδιά του και τού θόλωνε τ'ο μυαλό. Πισω του... μέσα σ'τ' άμάξι βρισκονταν εκείνη με τόν έξάδελφό της. Οταν βέβαια πολ'ό εδνυσιμένη. Κ' αϊτόν ούτε τόν πρό-σέσω καθόλου. Φυλαγότανε τάχα από τόν έξάδελφό της;

Μετά τ'ο γυρισμό, άργά τη νύχτα, τ'ο φως έκανε από-μα στα δομάτια της Λίνας Μπράντσου. 'Ο Στέφαν, πού δέν τόν έβρισκε έντος, σιοιγεροποιήσε πέρα-δώθε, μπροστά από τούς σταθμούς. 'Η κινήσους του είχαν κάτι από τις κινήσους τραυματιέ-νου ζώου. 'Η τριπολιμένη από έρώτα νεαρή καρδιά του σιντριφύλου μέσα στην άδειαοιότητα. Κάποια ίσους, πού πέρασε από τη φω-τιομένη κορνίζα τού παραθρησιού, έκανε τ'ό Στέφαν να σταματίσει. 'Η σφοδροσής τού πρώτου έρωτικού του πάθους τ'ο άφανούσε κάθε έ-πιφύλαξη, τού εσύγγιζε τ'ο λογικό. Ζήγωσε κάτου από τ'ο παράθυρο και, χωρίς να προέξηση τόν παρωκικό κρότο, άρχισε να σκαρφάλω-νη στην άγριοκασιανή. Σιγά-σιγά έφτασε στο ύψος τού παραθρησιού. Στή γλωμί μορφή του λαμψάριζαν τά δρθάνοιχα μάτια του, πού ά-κρεστα ζητούσαν τη λισι μιáς τρομερής άμφιβολίας.

... Στο βάθος τού δοματίου βρισκονταν αν έαλωμένοι επάνω σ' ένα ντιβάν, ο Γιόχαν και ή Λίνα, κ' οι δυό τους με νυχτερινή πε-ριβολή... 'Η Λίνα τού χάιδε τα μαλλιά, ενώ εκείνος της φιλοσε τ'ο στήθος...

Τήν άλλη μέρα είδοποιήθηκε πάλι ο Στέφαν ναξεί έτοιμο τ'ο άμάξι. Τήν ώρα πού άνοιγε την πόρτα τού άμαξιού στην κυρία Μπράντσου, ο Στέφαν είχε σκυ-φτό τ'ο κεφάλι του και μιá νεκρική γλωαιάδα τού σκέ-παζε τ'ο πρόσωπο. 'Η Λίνα τού φέρριζε μιá θεμηί ματιά και τόν χαϊρέτισε με την τρυφερή, τραγουδιστή φω-νή της:

— Καλημέρα, Στέφαν... 'Εκείνος έκανε μιá ύπόκληση, χωρίς να σπρώσει τ'ο κεφάλι του, χωρίς ν' άπαντίση.

Τ' άμάξι με τ' άσπρα άλογα δίσταζε τη Καίσε-ροστράσε. Οι διαβάτες έθαύμαζαν την πολυτέλεια τού άμαξιού, τά ζώορα άλογά του και τόν άμορφο δθρηό. 'Ο Στέφαν, με τις λουοιανές μπότες του, την άσπη κυλόττα του και τ'ο γυαλιστερό του ταλιντρο, κρατούσε τά γκέμια στα γαντωμένα χέρια του με μιá άνυπέροβλητη χάρι.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Λημοσιεύουμε και σήμερα μερικά ανέκδοτα από τη ζωή του Βασιλέως Γεωργίου του Α'.

Μιά φορά βλέποντας ο Γεώργιος, δίχως παράσημο τόν τότε τα-μίμ Πατριών Σακελλαρόπουλο, έναν παλαιότατο και έντιμότατο θ-πάλληλο τού κράτους, τόν ρώτησε:

- Τι, δέν σάς έχουν παρασημοφορήσει ακόμα;
- Για πούδ λόγο να τ'ο κάμουν αυτό, Μεγαλειότατε; Τί ύπηρε-σίας προσέφερα στην πατρίδα για να με κρίνουν άξιον αυτής της τιμής; άπάντησε ο Σακελλαρόπουλος.
- Μά δέν άρκει ή τσαοσακοιναετής άμειπτος ύπηρεσία σας για να σάς δώσουν κ' εσάς ένα παράσημο;

Και τόν έπαραιοσημοφόρησε.

'Οταν επόρκειτο να έπισκεφθί τās 'Αθήνας ο βασιλεύς τ'ο 'Ιταλίας, ο Γεώργιος έκάλεσε στα άνάκτορα τ'ο διευθυντή της 'Α-στουνομίας και τού είπε:

— 'Επιθύμω ο έκπαρνης ξένος μας να άποκοιμήσει σ'ό-χάριστη έντύπωση από την ύμορφα του τόπου μας. Γι' αυτό πρέπει να φροντίσετε ώστε την ώρα πού θά περνάη ο βασιλεύς γάχουν βγηί στα μπαλκόνια μονάχα ύφρατες κυρίες. 'Η άρχισες είνε άνάγκη να μη φανούν εκείνη την ώρα.

— Μά πώς είνε δυνατόν να γίνη αυτό, Μεγαλειότατε; παρετήρησε ο διευθυντής της 'Αστουνομίας. Δεν ξέρετε ότι όλες ή κυρίες έννοου να παρουσιάζονται ως ύφρατες;

— 'Εχετε δίκιο, τού άπάντησε άμέσως ο Γεώργιος. Τ'ο Λημοιήσασ...

'Ο άείμνηστος βασιλεύς ποτέ τού δέν θεοοφούσε ντροπή τη δουλειά. Κάποτε πού έφιλοξενείτο σ' ένα γνωστό τού σπύτι στην Πάτρα, ο άγέρος άνοιξε τ'ο παράθυρο τού δω-ματίου του και έφραξε κάτω στο πάτωμα ένα άνθοδοχείο. 'Ο βασιλεύς χτύπησε τότε τ'ο ήλεκτρικό κουδούνι, αλλά έπειδή άργούσε ναρθή ο ύτηρέτης έσοικνε κ' άρχισε να μαζεψή μόνος του από κάτω τά άνθη και τά συντρίμματα τού βάζου, σκουπίζοντας συγχρόνως τ'ο χυμένο νερό. Σε λίγο πού φάνηκε ο ύτηρέτης, ο Γεώργιος τού λέει με ά-φρέλεια:

— 'Ελα κ' εσύ να με βοηθήσης να καθαρίσουμε τ'ο πάτωμα. Μάς έκαμε χαλάστρα σήμερα ο άέρας!...

Βγήκαν έξω από την πόλι και τ' άμάξι άρχισε ν' ά-νυφορξίη προς τ'ο «Μπικρομυλίκ». 'Ηαν άμορφο άνοι-ξιατικό δειλινό, τ'ο ατάλο μύρο τών έλιπών έσιμνε με τη διαπερασιτή μισροδιά τών χόρτων. Προσετηνόν-τας από μιάν άγορζια, ο δρόμος διακλαδίζονταν στα δυό. 'Ο Στέφαν, κλωμός πάντα, βάσταξε λίγο τά άλογα και, μιο-στρέφοντας τ'ο κεφάλι, φώτισε πούδ δρόμο έπιθυμιού οί κύριοι ν' ά-κολούθηση.

— Κάνε δεξιά, τού φώναζε ο ύπολογαγός, κρατώντας άγκυλισιάτ άπό τη μέση την κυρία Μπράντσου.

'Ο Στέφαν τ'ο είδε. 'Εστριψε δεξιά καιμοιτακίζοντας τά άλο-γα. 'Ο δρόμος ήταν λίγο κατηφορικός και τά άλογα, πού δέν έπαω-ναν από καιμοιταιές, άρχισαν να καλπάζουν. 'Αριστερά τ'ο δρόμοιο ύψονόταν τ'ο πλευρό τού βουνού, δεξιά μιá άπότομη χαράδρα. 'Η κυρία Μπράντσου γίνηκε κλωμιά:

— Στέφαν! τού φώναζε άνήσυχη, Στέφαν, τί κάνεις!...

Μιά δεύτερη καιμοιταικιά έκανε τά άλογα να τρέχουν σάν άφη-νασμένα.

— Στέφαν! ξαναφώναζε ή κυρία Μπράντσου τρέμοντας.

'Ο Γιόχαν είχε σπρωθί τάρα δρθός και σκίβοντας προς τ'ο μέ-ρος τού άμαξά, φώναζε άγριος:

— Μήπως τρελλάθηκες, ήλιθιε!

Μιά τρίτη καιμοιταικιά έσοικσε σάν πυροβολισμός και τ' άμάξι, κλυδωνιζόμενο σε μιá ταχύτητα λιγ-γώδη, έτριξε δλόκληρο. Μπροστά, σε μιάν άπόστασι έως πενήντα μέτρα, ο δρόμος έστοιβε σ' όξεια γω-νιά. 'Ο Γιόχαν τάχε χάσει. 'Η Λίνα κατακίτηνη φώ-ναζε άκόμη μιá φορά: «Στέφαν μου!» και λιποθύ-μησε.

'Επάνω στο κάθισμά του, με παγωμένη έκφρασι, με δαγκωμένα τά χείλια, με μάτια πεταμένα έξω απ' τις κόγχες, σάν τρελλός, ο Στέφαν καιμοιταια-σε, καιμοιταιαίσε άγρια τ' άλογα, 'Ακόμη πεντ'έξη μέτρα και θάφταναν σ'ό γκρεμό... Γόρους τ'ο κε-φάλι του να ιδή τη Λίνα... Μόλις πρόφτασε να την άντικρήσει για τελευταία φορά και τ'ο άμάξι με τά άσπρα περήφανα άλογα γκρεμιστηκε και με τούς τρεις στο βάραθρο!...

